

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 196/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti U! Sports Slovakia s. r. o., Cintorínska 9, Bratislava, zastúpenej advokátom Mgr. Michalom Zemanom, Medená 97/18, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžo 22/2015 z 29. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti U! Sports Slovakia s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. septembra 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti U! Sports Slovakia s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžo 22/2015 z 29. júna 2016 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka [v právnom postavení žalobkyne v konaní pôvodne vedenom na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 1 S 17/2012 a následne v dôsledku podaného odvolania v konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 5 Sžo 22/2015, pozn.] bola účastníčkou konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia mestskej časti Bratislava-Nové Mesto (ďalej len „žalovaná“) č. Star. 7/2012 zo 4. januára 2012 (ktorým žalovaná zakázala športové podujatie – medzinárodný futbalový turnaj [REDACTED], ktorý sa mal konať 8. januára 2012 na zimnom štadióne [REDACTED] – [REDACTED], pozn.).

Po tom, čo krajský súd uznesením č. k. 1 S 17/2012-147 zo 4. decembra 2014 sťažovateľkou iniciované súdne konanie zastavil a druhým výrokom rozhodol, že po právoplatnosti tohto uznesenia bude vec postúpená príslušnému okresnému úradu so sídlom v Bratislave na Staromestskej ulici č. 6, najvyšší súd v dôsledku podaného odvolania uznesenie krajského súdu č. k. 1 S 17/2012-147 zo 4. decembra 2014 potvrdil ako vecne správne.

3. Ako ďalej sťažovateľka s poukazom na skutkové okolnosti posudzovanej veci uvádza, že „... *Krajský súd v Bratislave pri zastavení konania bez bližšieho zdôvodnenia vychádzal zrejme z toho, že rozhodnutie bolo vydané v rámci preneseného výkonu štátnej správy.*

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v uznesení stotožnil s odôvodnením Krajského súdu v Bratislave bez toho, aby sa vôbec vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa, že rozhodnutie je výkonom samosprávnej pôsobnosti (najmä keďže ani Krajský súd v Bratislave sa touto argumentáciou nezaoberal).

Ako bolo už uvedené aj v odvolaní proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave, Krajský súd mal opravný prostriedok proti rozhodnutiu posudzovať podľa piatej časti tretej hlavy zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení do 30. 6. 2016 (nie podľa tretej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku)...

Najvyšší súd Slovenskej republiky teda nielenže dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu, ale vôbec sa v odôvodnení uznesenia nevysporiadal s ťažiskovou argumentáciou sťažovateľa, podľa ktorej rozhodnutie bolo vydané v rámci samosprávnej pôsobnosti, a preto mal súd postupovať podľa § 250l Občianskeho súdneho poriadku.“.

4. S ohľadom na uvedené sťažovateľka v závere podanej ústavnej sťažnosti ústavnému súdu navrhuje, aby vyslovil porušenie ňou označených práv zaručených ústavou a dohovorom (bod 1) napadnutým uznesením najvyššieho súdu, aby napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil, vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a jej priznal úhradu trov konania v sume 363,79 eur.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

8. Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prierahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. ...

10. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (respektíve práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne

realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

11. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (respektíve právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), porušenia ktorého sa sťažovateľka dovoláva, zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

12. Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ústavy voči rozhodnutiu či zásahom „všeobecných súdov“ je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávných princípov, t. j. či v konaní a rozhodnutí v ňom vydanom (ne)boli dotknuté predpismi ústavného poriadku chránené práva alebo slobody fyzickej osoby. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o sťažnosti nie je pokračovaním konania v ďalšej inštancii mimo rámca všeobecného súdu a ústavnému súdu v ňom zásadne neprislúcha, aby v jeho rámci prehodnocoval skutkové a právne závery všeobecného súdu alebo zjednocoval ich judikatúru.

Ústavný súd pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

13. O taký prípad išlo aj v prerokúvanej veci, keď konaniu pred najvyšším súdom a jeho napadnutému rozhodnutiu, ktoré sťažnosťou napadla sťažovateľka, nie je z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť.

Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu (vrátane uznesenia krajského súdu č. k. 1 S 17/2012-147 zo 4. decembra 2014, pozn.) s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľka uviedla v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký výklad a aplikáciu ustanovení toho času platného a účinného zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom zaručeným v čl. 46 ods. 1 ústavy (respektíve právom zaručeným v čl. 6 ods. 1 dohovoru). Zistené skutočnosti preto vylučujú prijatie záveru o svojoľnosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu.

14. Sťažnosti sťažovateľky chýbala v tomto smere relevantná ústavnoprávna dimenzia, keď jej základom bolo iba konštatovanie skutkových okolností prípadu, ich prehodnocovanie a vyjadrenie nesúhlasu s vysloveným právnym názorom krajského súdu (petitom ústavnej sťažnosti však nenapadnutého, pozn.) a najvyššieho súdu.

Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä spôsob, akým malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, respektíve k odopretiu základných práv alebo slobôd. V danej veci s prihliadnutím na argumentáciu sťažovateľky obsiahnutú v sťažnosti ústavný súd nezistil, že by mohol byť namietaným procesným pochybením dosiahnutý vyžadovaný relevantný ústavnoprávny rozmer.

S námietkami sťažovateľky sa ústavný súd nestotožnil a dospel k záveru, že nič nesignalizuje, že by napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (respektíve práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru).

15. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia zo strany najvyššieho súdu, ktorý v rámci v relevantnej časti odôvodnenia konštatoval:

„Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmavajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, teda najmä s hmotnými a procesnými administratívnymi predpismi. V intenciách citovaného ustanovenia § 244 ods. 1 OSP súd preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotno-právnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia.

Podľa § 247 ods. 1 OSP v správnom súdnictve môže súd na základe žaloby v konaní podľa II. hlavy V. časti OSP (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) rozhodovať vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 247 ods. 2 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu. Pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z vyššie uvedených dôvodov uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1,2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol súd v zmysle ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s ustanovením § 246c ods. 1 a § 250k ods. 1 OSP a neúspešnému žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania. “

16. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu je v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 OSP, keďže najvyšší súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením, ktoré formuloval krajský súd, a to je podľa názoru ústavného súdu presvedčivé a zrozumiteľné a konanie nevykazuje znaky podstatných pochybení procesného charakteru. Aj keď najvyšší súd neuviedol nad rámec poukazu na dikciu ustanovenia § 219 ods. 2 OSP žiadne ďalšie dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu rozhodnutia prvostupňového súdu (čo však samotná sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti ani nespochybňovala a nenamietala, pozn.), ústavný súd nevidí žiadny relevantný dôvod na prehodnocovanie záverov rozhodnutí všeobecných súdov.

Ustanovením § 219 ods. 2 OSP (toho času ustanovenie § 387 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, pozn.) bola totiž odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia, pričom možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia bola podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke. Uvedené je v posudzovanej veci nesporné.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

17. V súvislosti s procesnou aktivitou sťažovateľky, ktorá sa dožaduje iného, pre ňu priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľky.

18. V závere ústavný súd poznamenáva, že v zmysle svojej judikatúry považuje za arbitrárne či zjavne neodôvodnené len tie súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je celkom zjavne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (aj keď tento ich vníma ako relevantné), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

19. V nadväznosti na sťažovateľkou deklarovaný prejav nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude splňať očakávania a predstavy účastníkov konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

20. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

21. Sťažovateľka súčasne namietala aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu. Pretože sťažovateľka toto porušenie oprela o dôvody v podstate identické s tými, ktoré uviedla v súvislosti s namietaným porušením čl. 46 ods. 1 ústavy (respektíve čl. 6 ods. 1 dohovoru), bolo potrebné odmietnuť jej sťažnosť aj v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

22. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2017